

MATT
BROLLY

Krimi thriller
s Louisou Blackwellovou

SMRTÍ TO NEKONČÍ

**S M R T Í T O
N E K O N Ě Í**

KNIHY MATTA BROLLYHO
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS

Krvavé stigma
Smrtí to nekončí

M A T T
B R O L L Y

SMRTÍ TO NEKONČÍ

PŘELOŽILA
DANIELA ČERMÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovi představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Brolly, 2020

Translation © Daniela Čermáková, 2025

Cover © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-766-5 (pdf)

Pro Claire Louise Brollyovou

P R O L O G

Kostel svatého Mikuláše v Uphillu stál na kopci a nabízel tak skupince nepřekonatelný výhled na celé městečko Weston-super-Mare a blízké pobřeží. V dálce byl vidět výběžek Brean Down a o něco blíž silueta uphillského kostela a ústí řeky Axe. Pod příkrým ostrým útesem se nacházelo přístavní centrum, nebo, jak tomu přezdívali někteří místní, dvorek s mrtvými čluny.

Amy Carlisleová si těsněji přitáhla tenký kabát. Denní teplo se už v poslední hodině rozplynulo a malý ohýnek, který si rozdělali, ji nijak zvlášť nezahřál. Zprávu obdržela o půlnoci, poté co několik nocí probděla a čekala, až se jí Jay ozve.

Ze svého místa na uschlé hřbitovní trávě Amy hleděla na Jaye a snažila se působit nenápadně. Byl starší než všichni ostatní ze skupinky a rozhodně uvolněnější. Byl vysoký a působil nenuceně, s náznakem elegance tanečníka. Seděl na druhé straně ohně a objímal Claire. Což by samo o sobě neznamenal, že bude dnes v noci vybrána právě ona, ale soudě podle náznaků v posledním měsíci se k tomu schylovalo. Ta myšlenka v ní vyvolala směsici žárlivosti a úlevy. Amyin čas nadejde, ovšem jak tu tak seděla s výhledem na městečko plné třpytících se světýlek a na

moře vracející se s přílivem k pobřeží, začala o sobě pochybovat. Váhala však jen pár vteřin. Stačilo jenom představit si svoji garsonku – vždycky chladnou navzdory intenzivnímu žáru posledních několika dní – a důvody, proč tu byla, a její odhodlání se okamžitě vrátilo.

Amy dál hleděla na Jaye a přitom zachytila Meganin pohled. Megan se k jejich skupince připojila jako poslední a v záři ohně působila neuvěřitelně mladě. Amy se na ni usmála a Megan se přesunula vedle ní. „Jsem ráda, že tu jsi,“ špitla Megan.

Jay ji přivedl před šesti týdny. Na posledním setkání požádal Amy, aby si ji vzala pod křídla – tak jako v případě všech nových žen – a od té doby si spolu v soukromé online skupině pravidelně psaly. Megan bylo necelých třicet let a dřív žila v Bristolu na ulici. Prozradila Amy, že jí Jay našel střechu nad hlavou, jelikož se však nesměly vídat mimo skupinová shromáždění, neprozradila jí kde.

„Taky jsem ráda, že jsi přišla,“ přikývla Amy. Jakmile se k ní Megan přiblížila, ucítila závan potu a deodorantu.

„Doufám, že si vybere mě,“ přiznala Megan.

„Musíš být trpělivá.“

Megan si položila hlavu na Amyino rameno. Ve svém minulém životě by se Amy ten osobní kontakt nezamlouval, ovšem nyní ho vítala. Líbil se jí dotek Meganina těla, lehký jako vánek, když Jay vstal a začal členům skupinky rozdávat šálky s čajem, který uvařil nad ohněm.

Čaj se nazýval ayahuasca. Jay jí ho poprvé podal tu noc v Kewstoku, kdy spala na pláži. Tehdy si připadala bezstarostná, měla dojem, že nemá co ztratit. Dávka byla malá, ale pod Jayovým vedením zažila něco, co do té doby

považovala za nemožné. Když přišla k sobě, domnívala se, že uběhly celé hodiny, ale ve skutečnosti uplynuly pouhé minuty.

„Vidiš?“ prohlásil tehdy Jay a v tu chvíli jí všechno připadalo o něco jasnější.

Jay si dřepł mezi Amy a Megan. „Rád vidím, že se vám oběma daří tak dobře,“ pronesl s úsměvem a podal jim čaj.

Amy mu toho chtěla tolik říct, ale mlčela a uskávala teplou tekutinu. Na jeho slova zareagovala jen rozpačitým pousmáním.

Všichni upíjeli chladnoucí čaj podle Jayových instrukcí. Ayahuasca obsahovala halucinogen DMT, a přestože jim Jay podal jen malou dávku, Amy brzy ucítila účinky. Zaplavilo ji teplo a celé tělo jako by se jí rozvibrovalo. Zavřela oči, přítomná, avšak vzdálená, a před očima jí vířily různé tvary a obrazce. Plná dávka DMT by na ni zapůsobila jinak. Tohle bylo jen takové nakouknutí, a když se o pár minut později probírala, toužila ten zážitek prodloužit. Stejně touhy si všimla i u ostatních členů skupiny, Megan k ní vzhlížela, oříškově hnědé oči třeštila údivem.

Jay se narovnal a všichni ztichli. Amy tyhle chvíle milovala a nesnášela zároveň. Členové teď jeden po druhém museli vysvětlit důvody své přítomnosti. Svíralo se jí srdce, když poslouchala vyprávění ostatních, ale díky čaji jí to připadalo snesitelnější. Když přišla řada na ni, mluvila bez rozpaků, vděčná za to, že Megan sedí vedle ní.

„Aiden byl překrásné miminko. Někdy bývají ošklivá, víte? To zní nejspíš hrozně,“ zabručela Amy, když se skupinou nesl smích. „Ale je to pravda. Některá miminka prostě nevypadají moc hezky. Jsou celá pomačkaná a scvrklá,

jako by se správně nevyvinula. Aiden ale takový nebyl. Od chvíle, co jsem ho poprvé sevřela v náručí, vypadal dokonale. Na hlavičce měl chomáč nádherných zrzavých vlásků, a když jsem ho k sobě přivinula, podíval se přímo na mě a já poznala, že ví, kdo jsem. Nedokážu to tak úplně vysvětlit, ačkoliv díky Jayovi už o tom mám lepší představu, ale v tu chvíli mi připadalo, jako by mě viděl úplně celou. Dává to smysl?“

Všichni povzbudivě pokyvovali hlavami a Megan k ní natáhla ruku.

„No, tak mi to aspoň připadalo. Viděl mě úplně celou a mně se to moc líbilo. Spojilo nás to poutem, které mi nikdo nemůže vzít. A přestože jsem věděla, že si na tu chvíli nebude pamatovat, měla být už navždycky jeho součástí. Trošku mě to tehdy uklidnilo. Později toho dne ho odnesli, na tom jsme byli dohodnutí. Byla jsem příliš mladá. Neměla jsem žádné peníze, rodinu ani domov, který bych mu nabídla. Byl to nádherný pár a já je neviním z toho, co se stalo. Nemohli mít vlastní děti a jejich srdce překypovala láskou. Neprozradila jsem jim, že jsem ho pojmenovala Aiden, a oni se neptali.

Plakala jsem, když mi ho vzali? Samozřejmě že ano. Věděla jsem ovšem, že jsme propojení. Viděl mě a já viděla jeho. Byla jsem jeho součástí, a to mi nikdo nemohl vzít.“

Jay ji objal a ona se o něho opřela. Věděl, co přijde, a Amy byla vděčná za útěchu. Když mluvila před skupinkou poprvé, pověděl jí, že nemusí pokračovat, ale zvládla to a teď to taky dokáže.

„Pak už jsem ho nikdy neviděla. Věděla jsem, kde žije, ale zničilo by mě, kdybych se s ním setkala. A nebylo by to

fér vůči němu ani jeho novým rodičům.“ Amy se odmlčela, v ústech jí vyprahlo. Zhluboka se nadechla a pokračovala.

„Dozvěděla jsem se o tom jenom čirou náhodou. Věřili byste tomu?“ špitla. Na studených tvářích ucítila slzy. „Dočetla jsem se o tom v Mercury, v pamětní sekci. Kdybych se ten den nerozhodla zajít do knihovny, nejspíš bych to nikdy nezjistila. Myslela bych si, že stále žije.“

Megan se vedle ní zachvěla. „To je v pořádku, Megan,“ ujistila ji Amy. „Malý Aiden zemřel chvilku před svými čtvrtými narozeninami. Měl srdeční vadu, o které jsem nevěděla. Jeho rodiče pro něho udělali všechno, co šlo. Vím to.“

Amy ji vzala za ruku a Jay ji pevně stiskl. „Samozřejmě jsem z toho byla zničená. Nezáleželo na tom, že jsem ho od jeho narození neviděla. Byl to můj malý chlapeček a vždycky bude.“

Jenže pak jsem udělala chybu, když jsem se pokusila promluvit s jeho rodiči. Obzvlášť matka to nechápala. Stravoval ji žal a já tomu teď rozumím, ale když mi řekla, že Finley – tak pojmenovali malého Aiden – nebyl můj syn, měla jsem pocit, jako by mě bodla do srdce.

Když jsem to zjistila, nebyla jsem na tom moc dobře. Už jsem pila a brala drogy. Vězela jsem po krk ve sračkách a zůstala v nich až do doby, než jsem potkala Jaye.“

Skupinkou se neslo další souhlasné mumlání a Jay ji sevřel ještě pevněji. „Předtím jsem uvažovala o sebevraždě, ale chyběla mi odvaha. Jedna moje část se domnívala, že bych tím zradila Aiden, ale to ze mě mluvila zbabělost.“

Amy se znovu odmlčela a pohlédla na Megan, které stékaly po tvářích slzy, přestože už ten příběh slyšela. „Taky musím přiznat, že jsem měla velké pochybnosti, když mi

Jay nabídl DMT. V té době už jsem zkusila prakticky všechno a jeho tvrzením jsem nevěřila. Jak jen jsem se mylila,“ prohlásila. Všichni se tomu zasmáli.

„Ráda bych Jayovi poděkovala za to, že mi ukázal, co na nás čeká, a že Aiden není ztracený. Na svých cestách tam jsem se s ním setkala a nemůžu se dočkat, až se zase shledáme. Víte, označkoval si moji duši v jediné vteřině, kdy na mě pohlédl, a já vím, prostě vím, že tam na mě čeká.“

Jay ji držel ještě pár vteřin, zatímco skupinka zpracovávala její slova. Potom se přesunul ke Claire.

Claire se usmála. „Jsem připravená,“ prohlásila a Jay ji objal.

Amy si s ní mnohokrát povídala. Bylo jí přes třicet a posledních deset let střídala různé hostely. Zplihlé černé vlasy jí spadaly přes ramena, a když se na Jaye usmála, bylo vidět, že jí chybí několik zubů.

„Rozhodnutí je na tobě,“ prohlásil Jay uklidňujícím hlasem. Ten zvuk se nesl i přes vzdálené dunění moře.

„Jsem připravená,“ potvrdila Claire. Amy v jejích očích a bezzubém úsměvu viděla, že říká pravdu.

1 . K A P I T O L A

Detektiv inspektorka Louise Blackwellová zaparkovala a rozběhla se do školy. Cestu jí na okamžik zablokovala pevná kovová brána. Emily na ni čekala v kanceláři, její tvářička vykukovala z okna jako z vězení. Učitelka se mrčila, když Louisu přes bzučák pouštěla do budovy.

„Louise Blackwellová, Emilyina teta. Omlouvám se, že mi trvalo tak dlouho se sem dostat, jela jsem až z Westonu.“ Louise se zadívala na Emily, která seděla na židli v tureckém sedu se založenými pažemi. Neteř jí úsměv neoplatila. Tvářila se smutně a mrzutě a zdálo se, že nemá daleko k slzám.

„Zítřka se vám určitě ozveme s dalšími informacemi,“ oznámila učitelka a podržela jí dveře. „Na shledanou, Emily, uvidíme se zítřka,“ dodala, když se dívka šouravě vydala ven.

„Ahoj, zlatíčko,“ vydechla Louise. „Promiň, že jdu tak pozdě. Půjdeme se někam najíst?“

Emily zabodla pohled do svých botou a zhoupla se na místě. „Kde je táta?“

Louise si dřepla, aby si viděly do očí. Telefonát přijala na stanici. Před čtyřiceti minutami nevyzvedl Paul, její bratr, svou dceru ze školy. Zavolala rodičům, kteří žili ne-daleko, ale ozval se záznamník, takže musela vyrazit po

M5 z Westonu. Emily nebyla žádná citlivka, ale oči měla zarudlé a po levé tvářičce jí sklouzla jediná slza. Louise uvažovala, že by jí zalhala, ale dívka si zasloužila lepší jednání. „Určitě je v pořádku, jen to prostě nestihl.“

„Zase se opil?“

Louise si děvčátko pevně přivinula k sobě. Ta otázka ji zabolela, neteř v té chvíli působila na víc než svých pět let. „Určitě je v pohodě, zlatíčko.“ Dívka se jí chvěla v náruči a Louise si tak jako už častokrát přála, aby ji dokázala lépe ochránit před vším, co se jí stalo během jejího krátkého života.

Nebylo to poprvé, co se Paul takhle zachoval. Emilyina matka Dianne zemřela před třemi lety po krátkém boji s rakovinou. Rychlost nemoci každého zaskočila a Paula přirozeně zasáhla nejvíc. Loni se mu pití začalo vymykat z rukou, ale Louise měla dojem, že se v posledních šesti měsících zlepšil. Jenže před třemi týdny do toho sklouzl nanovo, na výročí Dianniny smrti.

Louise se obviňovala z toho, že to nechala zajít tak daleko, nicméně jejího bratra to zodpovědnosti nezbavovalo. Chtěla ho najít a pěkně od plic mu říct, co si o jeho chování myslí, ovšem s Emily v závěsu to udělat nemohla.

V autě znovu zavolala rodičům.

„Ahoj, Lou,“ pozdravila ji matka. „Promiň, s tátou jsme byli pryč a tvoji zprávu jsme si přečetli teprve před chvilkou.“

Louise se kousla do jazyka, chtěla se zeptat, proč si nezapnuli mobily. „Vyzvedla jsem Emily,“ oznámila. „Jdeme se najíst.“

„Ahoj, Emily.“

„Ahoj, babi.“

Louise zastavila u krajnice, aby mohla vzít telefon do ruky a vypnout reproduktor. Vystoupila z vozu a jemně zabouchla dveře. „Musíte zajít za Paulem.“

„Táta už je na cestě.“

„Takhle to nemůže jít dál, mami,“ pronesla Louise potichu a snažila se zahnat vlastní slzy.

„Já vím, drahoušku, já vím. Až se najíte, přivez Emily k nám. Mám tu nějaké její oblečení do školy, takže u nás může prozatím zůstat.“

Neustále se snažili najít nějaké dočasné řešení Paulových problémů. Odmítal veškeré nabídky pomoci a nechtěl si připustit, v jaké situaci se ocitl. S Dianne byl šťastný tak, jak ho Louise nikdy neviděla. Emily zbožňoval už od narození, a přestože se na jeho lósce k ní po manželčině smrti nic nezměnilo, jako by mu dceřina přítomnost neustále připomínala ženu, o níž přišel. Louise byla přesvědčená, že by Emily nikdy záměrně neublížil, jenže nechápal, jaké škody svým jednáním páchá.

Louise vzala neter na pizzu. Nijak na ni netlačila a mlčky seděla, aby jí poskytla prostor. Otec jí poslal textovku, že Paula našel v jeho bytě. Byl mimo, ale už začínal reagovat a Louise ujistila Emily, že je její táta v pořádku. Detaily si ovšem nechala pro sebe. Dívka se krátce usmála a z úst jí visely vlákna rozpuštěného sýru. Co jí mohla Louise říct? Navzdory její otázce, zda je Paul opilý, byla na upřímnou odpověď příliš malá. Nemohla jí vykládat, že její otec potřebuje pomoc, že se takhle chová jen kvůli tomu, co se stalo s její matkou. Už tak si vytrpěla dost. Louisu znovu přemohla touha přitisknout si děvčátko k sobě a odvést ji od toho všeho pryč.

Louise si dezert nedala a Emily se pustila do zmrzlinového poháru. „Dneska zůstaneš přes noc u babičky. Je to v pohodě?“

Emily přikývla. „Tátovi není dobře, vid’?“ špitla.

Louise netušila, jestli dívka naráží na otcovu kocovinu, nebo jeho celkový psychický stav, nehodlala se v tom však rýpat. „Bude v pořádku, ale prozatím ti bude lépe u prarodičů. Je s nimi legrace, ne?“

„Zůstaneš se mnou?“ zeptala se Emily s pohledem plným naděje. Od chvíle, co ji Louise vyzvedla ze školy, vypadala poprvé opravdu šťastně.

U prarodičů Emily vběhla do otevřené náruče své babičky. Louisina matka pohlédla dceři do tváře, zatímco vnučku pevně držela. Oči měla ztěžklé, jako by toho moc nenaspala. „Táta je uvnitř,“ oznámila.

Louisin otec přecházel po obývacím pokoji sem a tam. Danny Blackwell, podsaditý, silný muž před sedmdesátkou, byl ten nejlaskavější člověk, jakého kdy potkala. V dětství si ho idealizovala, nejspíš ke škodě všech svých budoucích vztahů. Dosud nepoznala muže, který by dostál jeho kvalitám, ačkoliv věděla, že to srovnání není moc spravedlivé. Věděla, že se tím nejspíš chrání před tím, aby se plně neoddala někomu jinému.

Louise jen zřídka viděla otce rozzlobeného, ovšem teď o jeho vzteku nepochybovala. „V jakém byl stavu?“ zeptala se.

Otec přestal rázovat. Ani si nevšiml jejího příchodu a zmateně se na ni zadíval. „Nedostal jsem z něj kloudné slovo. Páchl chlastem. Mumlal něco o úterním ranním

srazu v místní hospodě a na stole stála poloprázdná lahev whisky. Odtáhl jsem ho do sprchy a pustil na něj studenou vodu, ale sotva to vnímal. Víím, že to nemá lehké, Louiso, ale je to sobecký parchant. Jak se může k Emily takhle chovat?“

„Já víím, tati. Já víím.“

„Co si mám počít? Netuším, jak mu mám pomoci.“ Táta se sesul na pohovku a ze všech sil se snažil potlačit vír emocí.

„Dědečku,“ vyjekla Emily a vběhla do místnosti.

Louisin otec si rychle otřel oči. „Zlatíčko,“ vydechl a napřáhl ruce, aby vnučku objal.

Louise se vrátila do kuchyně a dala vařit vodu.

„Nejspíš by nebylo moc vhodné, abych si dala něco silnějšího?“ ozvala se její máma s nadzvednutým obočím.

„Mami,“ potřásla Louise hlavou. Matka měla vždycky v oblíbený černý humor a obvykle se snažila mírnit jakékoliv obtížné situace.

Upíjely spolu čaj a usmívaly se, když slyšely, jak si Emily hraje s dědečkem. Ani jedné se nechtělo začít o tom, co se stalo. „Jak je na pobřeží?“ zeptala se matka.

„Konečně se oteplilo, takže už je to lepší.“

„Nějaké šťavnaté případy?“

Ptala se jen ze slušnosti. Vždycky Louisu a její kariéru u policie podporovala a byla na ni hrdá, ale nestála o žádné detaily, nechtěla čelit realitě dceřiny práce.

„Musím se brzy vrátit, ale předtím bychom ještě měly probrat, co se dneska stalo. Víš, že můžou ve škole zavolat sociálku? Představ si, kdyby teď za Paulem zašli? Mohli by mu Emily vzít, mami.“ Louise cítila, jak ji zaplavují

emoce, a žasla nad tím, jak může její bratr způsobit svou nepřítomností tolik bolesti.

Matka se usmála. Navenek se zdálo, že ji jen tak něco nedostane, ale Louise věděla, že se trápí vším, co se v rodině odehraje. Poslední týdny Diannina života a v čase po její traumatizující smrti byla silná. Držela rodinu pohromadě celé roky, zatímco Paul podléhal alkoholismu. Louise jí to moc často neříkala, ale považovala za štěstí, že má tak skvělé rodiče. „S tvým otcem jsme to probrali a rozhodli jsme se, že se o Emily příštích pár měsíců o letních prázdninách postaráme.“ Její slova zněla vzdorovitě, varovala Louisu, aby se s ní nepřela.

„Už jste to řekli Paulovi?“

„Ještě ne.“

„Podle mého s tím nebude souhlasit, mami.“

„Nebude mít na vybranou. Jak jsi říkala, dříve či později se do toho vloží sociálka, a dokonce ani tvůj bratr není tak hloupý, aby riskoval, že o Emily přijde.“ Matka vykročila k ní a vzala ji za ruku. „To jsem říct nechtěla. Tvůj bratr není hloupý, ani zdaleka, ale momentálně si sám nepomůže. Promluvím s ním a vysvětlím mu, co bude pro všechny nejlepší. Snad to bude to kopnutí do zadku, co potřebuje. Už jsme mu řekli, že mu seženeme pomoc, a zítra mu to zopakujeme.“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Pomalů se zabíjí, Lou. Tvůj velký bráška ničí sám sebe a my mu musíme pomoci.“

„Ach, mami,“ hlesla Louise. Objala matku, rozptýlená tím, jak skoro nic neváží. Při objetí zachytila známou levandulovou vůni.

Matka ji jemně odstrčila. „Mohla bys –“

„Udělám všechno, co bude v mé moci, mami. Zkusím přijet každý víkend a vypomocť i po večerech.“

„Co myslíš, že tu děláme?“ zeptala se matka s úsměvem. „Domníváš se, že s tvým otcem obrážíme večírky?“

„A ne snad?“ předstírala Louise překvapení.

„Děkuju za nabídku a rádi ji přijmeme, když bude třeba, ale chtěla jsem se tě zeptat, jestli promluvíš s Paulem. Ne dneska, ale někdy v příštích pár dnech. Pověz mu, že souhlasíš s naším rozhodnutím, a zkus ho přimět, aby vyhledal odbornou pomoc.“

Louise pochybovala, že ji bratr vyslechne, ale přesto přikývla.

„Dobře,“ povzdechla si matka. Sepjala ruce, jako by na světě bylo zase všechno v pořádku. „Radši už utíkej. Nejspíš máš spoustu práce a já musím tu malou uličnici dostat do postele.“

2 . K A P I T O L A

Cestou do Westonu Louise myslela jen na Paula a Emily. Vzpomněla si na den, kdy jí bratr s manželkou oznámili, že má Dianne rakovinu. Okamžitě si všimla změny v postoji své švagrové i toho, jak se ztěžka pohybovala. Přesto Diannin rychle se zhoršující stav během následujících týdnů všechny šokoval. Když ji pak Louise viděla znovu, ležela v nemocniční posteli a ztrácela se jí před očima. Mluvily spolu o Emily, Dianne jí děkovala, že její dceři pomáhá. Louise jí slíbila, že se o ni postará. To bylo v den, kdy si Louise poprvé všimla té změny v Paulovi – tvrdosti v jeho očích, vzdoru a zoufalství, z nichž se už nikdy nevzpamatoval.

Ačkoliv to byla nepříjemná změna, nijak ji nepřekvapila. Louise už něco podobného zažila. Jako malý kluk byl Paul laskavý a starostlivý starší brácha a navzdory obvyklým sourozeneckým hádkám spolu vždycky dobře vycházeli. Nerada to přiznávala, ale Paul dokonce býval její nejlepší přítel. Vždycky posmutněla, když si vybavila, jak to přátelství mezi nimi postupně chřadlo. Jednalo se o přirozenou součást dospívání, přesto ji stále bolelo, jak se na ni Paul v pubertě vykašlal.

Když se ohlédla zpět, celé to začalo právě tehdy. Muselo mu být tak patnáct nebo šestnáct, když začal pít. Rodiče

se zpočátku nijak zvlášť nestrachovali – nebyl jediný teenager popíjející v místním parku laciný cider –, ale Louise tu změnu v něm nesnášela. Působil mrzutě a odtaziťe a potloukal se se spolužáky, kteří byli ve škole noví. Když už s ní promluvil, vypadal našťavaně a netrpělivě a malá Louise měla pocit, že za to může ona, jako by tu změnu v něm způsobila sama.

Teprve když to s Paulem začalo jít čím dál víc z kopce, začali rodiče sdílet její obavy. O jedněch neblaze proslulých prázdninách – posledních, které Paul strávil s nimi – se v rodině už nikdy nemluvílo. Odjeli tehdy do Cornwallu a Louisin otec našel v Paulových kapsách pervitin. Nikdy neviděla, že by otec tak vybuchl. Paul právě obdržel výsledky z maturitních testů, které nedopadly nejlépe, a všichni z toho pak byli tak špatní, že raději hned odjeli domů.

Za pár týdnů Paul odešel na univerzitu. Před odchodem objal Louisu na rozloučenou, ale jejich vztah už se nevyhnutelně změnil. Tři roky na vysoké škole pak v podstatě jen propařil, v čemž pokračoval i po ukončení studia, když si našel práci jako prodejce po telefonu.

Nebýt Dianne, nejspíš by tak žil dál. Po jejich seznámení se okamžitě změnil, pil méně a s drogami přestal úplně. Louise v něm zase viděla toho laskavého a starostlivého chlapce, jímž kdysi býval. Měla z bratra radost, a než se narodila Emily, už se o něho dávno přestala strachovat.

Louise doufala, že po Diannině smrti se bude Paul hlídat kvůli Emily, jenže možná podcenili vliv, který na něho Dianne měla. Věděla, že se snaží, ovšem bez Dianne neexistovalo nic, co by ho mohlo zastavit, aby se nevrátil ke starým zvykům.

Louise sjela z dálnice a projela kolem proudu aut mících pryč z přímořského městečka. Turisté a výletníci si projednou užili slunečný den. Hovor ze školy přijala Simone, vedoucí kanceláře na policejní stanici, a bezpochyby teď rozebírala, proč musela Louise tak rychle odjet. Louise teď neměla chuť čelit tázavým pohledům a uštěpačným komentářům.

Přestože už ve Westonu žila dva roky, podařilo se jí udržet svůj soukromý život – tedy to málo, co z něj zbylo – před kolegy v tajnosti. Nebylo žádným tajemstvím, proč se do přímořského městečka přestěhovala. Předtím pracovala v týmu na oddělení vražd sídlícím v Portisheadu. Po vyšetřování incidentu, kdy zastřelila neozbrojeného muže – ačkoliv se jednalo o sériového vraha jménem Max Walton – dostala nabídku „ber, nebo zmiz“. Kvůli tomu, co se jí stalo, byla příšerně naštvaná, takže začlenění do kolektivu neproběhlo úplně nejlépe. V posledních sedmi měsících se sice po úspěšném vyšetřování vraždy situace zlepšila, ale Louise si v malé skupince westonských policistů stále připadala jako outsider.

Vrátila se do svého malého bungalovu ve Worlu na předměstí Westonu a navečeřela se u televize. Jak tak žvýkala maso neurčité chuti, pohlédla na stín zahalující polovinu její zdi v obýváku. Před osmi měsíci pokrývaly každý centimetr té krémové stěny fotografie. Přestože na ně nebyl moc hezký pohled – jednalo se především o snímky obětí brutálního zabijáka, jemuž reportéři přezdívali vrah důchodců –, Louise měla aspoň na co se soustředit. Od té doby byl na oddělení kriminální policie klid, stejně jako v celém městečku. Její nejnovější úspěch představovalo

zatčení malé skupinky dealerů marihuany operující v oblasti Bournvillu, což byl případ, nad kterým by v mord-partě kdysi ohrnula nos.

Vložila talíř do myčky, kterou pouštěla nanejvýš jednou týdně, a vydala se do postele. Před spaním čistě ze zvyku zkontrolovala telefon, částečně očekávala nepříjemnou textovku od svého bývalého kolegy v Bristolu. Zkusila usnout, ale v myšlenkách se stále znovu a znovu vracela k bratrovi a neteři.

Paul se k pití nevrátil hned po Diannině smrti. Nějakou dobu fungoval normálně. Louise ho tehdy obdivovala, to, jak podporoval Emily, která jen napůl chápala, co se děje. Pak však jednou v neděli nedorazil na rodinný oběd. Louise zajela k němu domů a našla ho spát na pohovce, s prázdnou lahví vodky vedle sebe, zatímco Emily seděla v křesle a dívala se na televizi. Už tehdy s tím měli něco udělat, okamžitě mu sehnat pomoc, jenže ten problém nechali nabobtnat. Teď se Louise obávala, že už mu nedokážou pomoci.

V půl šesté ráno se s trhnutím probudila. Nemělo smysl pokoušet se znovu usnout. Než se osprchovala, postavila na kafe, a pak se jako v transu převlékla. Poté co se jí podařilo do sebe konečně dostat trochu kofeinu, cinknul jí mobil. „Dávej si pozor na to, co si přeješ,“ zamumlala, když si zprávu přečetla.

O dvacet minut později zaparkovala v uphillském přístavu, přestože slovo „přístav“ bylo značně přehnané. Ačkoliv oblast technicky vzato hraničila s mořem, stávalo se tak jen ve chvílích, kdy příliv vrcholil a kdy mu pomohly

meandrující přítoky řeky Axe. Většinu času místo sloužilo jako odkladiště starých člunů. Zpustlá a opuštěná plavidla bojovala o prostor v bahništi nad úrovní moře a Louise pochybovala, že některé z nich znovu ucítí pod svým trupem vodu.

Louise následovala policisty k vyznačenému prostoru pod příkrým útesem, kde byl vztyčen bílý stan ohraničující místo činu. Nad nimi se ve slunci blyštěl zchátralý kostel svatého Mikuláše jako z nějaké dokonalé pohlednice.

Majitel přístavní kavárny, který si ráno zašel před otevřením na krátkou procházku, objevil tělo mladé ženy. Giles Lawson se nejdřív domníval, že obrys pod srázem je pytel vyhozených odpadků. Teprve když se k balíčku přiblížil, došlo mu, že se jedná o zkroucenou mrtvolu.

To všechno Lawson vylíčil Louise před stanem, kde technici z výjezdové skupiny a Stephen Dempsey, patolog z hrabství, prohlíželi tělo. Majiteli kavárny se při vyprávění leskly slzy v očích. „Ještě nikdy jsem žádnou mrtvolu neviděl,“ hlesl.

Louise s ním soucítila, pamatovala si na první mrtvé tělo, které v práci viděla. Tehdy se pozvracela a klidně by to muži řekla, kdyby si myslela, že mu to pomůže. Místo toho ho však předala do péče jednoho z uniformovaných policistů a oblékla si bílou kombinézu, načež zamířila do stanu.

Po vstupu do stísněného prostoru musela potlačit záchvat klaustrofobie, než zamířila ke zkroucenému tělu. Žena dopadla tváří dolů. Technici ji vyfotili a natočili celé místo činu, pak ji přetočili na záda, aby zaznamenali to, co zbylo z její tváře. Louise cítila na ochranné masce svůj horký dech, zatímco bojovala s narůstající nevolností. Jedna

technička pilně fotila kaši, v níž se proměnil ženin obličej, blesk přístroje osvětloval stan, jako by zastavoval čas.

„Madam, našli jsme tohle,“ prohlásil druhý technik a podal Louise peněženku uloženou v ochranném igelitovém sáčku. „Z kartičky pojištěnce jsme zjistili jméno, ale nenašli jsme žádný doklad s fotografií.“ Technik pohlédl na ženinu rozbitou tvář, jako by naznačoval, že identifičnický doklad s fotkou by jim stejně nepomohl.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Louise.

Muž upíral pohled na ženu, jako by se pokoušel poskládat dohromady kousky té zdeformované tváře. „Claire Smedleyová, madam.“

„Děkuju,“ přikývla Louise.

Louise si sice na jednotvárnost své současné práce stěžovala, ale v tu chvíli netoužila po ničem víc než uprchnout ze stanu a dostat se co nejdál od nešťastné duše, která ležela pár centimetrů od jejích nohou. Zápach a dusivá atmosféra v ní vyvolávaly tolik ošklivých vzpomínek, že by se nejraději otočila a utekla. Místo toho si však klekla vedle patologa.

Dempsey na sobě měl ochrannou masku, ale rozeznala jeho úsměv podle vrásek od smíchu kolem očí. Po přestěhování do Westonu s ním Louise strávila noc. Udělala už horší chyby, nejvíc však litovala toho, jak tahle ovlivnila jejich profesní vztah, ačkoliv se Dempsey tvářil, že už to hodil za hlavu.

„Mám dojem, že tu nejspíš máme dalšího skokana,“ oznámil jí místo pozdravu.

Louise si nebyla jistá, jestli se jí po tom prohlášení ulevilo, nebo je z něj ještě frustrovanější. Před šesti týdny spadla

osmadvacetiletá Victoria Warringtonová z útesu na Brean Downu. Victoria žila sama v omšelém bytečku v Oldmixonu. Ještě nedostali zprávu od koronera, ale všechno ukazovalo na to, že si vzala život. Ačkoliv sebevraždy nebyly v malém přímořském městečku nijak neobvyklé, způsob smrti a podobnost mezi dvěma ženami v Louise probouzely pochybnosti. „Žádné známky zápasu?“ zeptala se.

„Žádné nevidím. Při pádu si zakryla tvář pravou rukou. Kromě toho jsem žádné další zranění nenašel, ale víc samozřejmě zjistíme až později.“

„Co nejrychleji budeme potřebovat zprávu z toxikologie,“ rozhodla Louise.

„Fajn,“ přikývl Dempsey. Na vteřinu zaváhal, jako by jí chtěl něco říct, ale pak se vrátil k tělu.

Před stanem zastavil Louisu detektiv seržant Thomas Ireland. „Copak tě zdrželo?“ zeptala se. Horký ranní vzduch nepředstavoval po žáru ve stanu žádnou velkou úlevu.

Thomas se zazubil a Louise odvrátila pohled. V duchu si vynadala, že má při pohledu na něj takovou radost. Thomas byl na stanici její nejbližší přítel a ve slabších chvílích by přiznala, že by ráda posunula jejich vztah mnohem dál. V minulosti představovaly takové myšlenky jen marnou fantazii, ale po složitém roce se Thomas a jeho žena dohodli, že požádají o rozvod. Jejich odloučení by nemělo mezi Thomasem a Louisou nic změnit a neustále si opakovala, že si to jen představuje, ale tu a tam si všimla, že na ni upírá zvláštní pohled. Nic to však neměnilo na tom, že spolu nemohli nic mít. Thomas byl totiž její podřízený a ona si nehodlala začít s téměř rozvedeným mužem. Navíc na westonské stanici – a koneckonců i v celém městečku – se

nedalo udržet žádné tajemství. Louise už tak měla dost problémů sem zapadnout, co teprve kdyby vyšlo najevo, že spí se svým podřízeným.

„Máme jméno,“ oznámila a potlačila rozpaky, když na ni Thomas nechápavě hleděl.

„Mám ho prověřit?“

Louise chtěla mladou ženu zkontrolovat sama, ale předala Thomasovi plastový obal s Claiřiným dokladem. „Dej mi vědět, až najdeš nějaké příbuzné. Ráda bych byla u toho.“

Thomas se otočil k odchodu a Louise se snažila se znovu zkoncentrovat. Dala mu pět minut, než z parkoviště odešla pěšky. Ještě nebylo ani devět, ale slunce už se vyšplhalo vysoko na bezmračnou oblohu. V takových dnech Weston milovala, ačkoliv jich bylo žalostně málo. Městečko jako by se ve světle změnilo. Místo aby sluneční paprsky zvýraznily jeho vady, jako by je naopak skryly a překroutily scénérii do dokonalého obrazu. Dokonce i vzduch chutnal jinak, vůně vzdáleného moře působila spíš lákavě než odpudivě.

Louise zašla za roh a pustila se do strmého výstupu do svahu ke zchátralému kostelu. Překvapilo ji, že vedle vstupu vidí na poli stádo krav. Při výšlapu sotva popadala dech a nohy se jí klepaly, než se vyšplhala až na vrchol. Kdy jsem tak vypadla z kondice? pomyslela si, načež si slíbila, že zase začne běhat, až bude mít víc volného času.

Z tohoto místa viděla nábreží Weston-super-Mare vedoucí doprava a obě mola – Grand i staré zchátralé Birnbeck Pier – trčící v bahně, kam se později vrátí moře. O něco dál se tyčil z kalného moře kus skály známé jako Steep Holm. Louise už se na ten malý ostrůvek nikdy nedokáže podívat, aniž by si nevybavila události, jež se tam

odehrály v loňském roce, kdy pátrala po vrahovi důchodců. Nepřítomně se dotkla malé jizvičky na paži, která ji bude navždy spojovat s tím místem.

Technici označili prostor nedaleko okraje útesu, u zdi kostelního hřbitova vyhlížejícího na Brean Down a bahniaté ústí řeky Axe. Tady se dosud pracovalo, ale jedna z techniků podlezla pod páskou, aby si s ní promluvila. Když si stáhla masku z úst, Louise v ní poznala Janice Suttonovou, s níž několikrát spolupracovala v Bristolu.

„To je teda vedro,“ povzdechla si žena. „Jak se máš, Louise? Od té loňské šlamastyky jsme se neviděly.“

„Ráda tě vidím, Janice. Myslela jsem, že už v téhle oblasti nepůsobíš.“

„Znáš mě, jdu tam, kde je mě potřeba. Momentálně toho pro tebe ale moc nemáme. Země je tak vyschlá, že nedokážeme najít ani stopy,“ prozradila technička s pohledem upřeným na malý trs trávy rašící ze země, kterou tvořil hlavně písek a suchá hlína. „Jak vidíš, někdo tu rozdělal malé ohniště,“ dodala a ukázala na ohořelou hromádku klacíků. „Nejspíš včera v noci. Prohlížíme tu oblast jako obvykle.“

„Nějaké stopy po zápasu?“

Janice pokrčila rameny, jako by ji ani nenapadlo, že se nejedná o sebevraždu. „To teď nemůžu říct. Zatím jsme ale na místě nenašli žádnou krev.“

Technička ukázala na muže v bílé kombinéze, který postával na okraji útesu. „Odhadujeme, že spadla právě odtamtud. Radši tam teď nechod,“ dodala a sklopila oči na Louisiny boty.

„Mohla to být nehoda?“

„Asi ano. Jak vidíš, na téhle straně je příkrá skála. Dempsey ti k tomu nejspíš řekne víc. Pokud byla třeba zfetovaná, tak to v té tmě mohla být nehoda.“

Louise si promnula zátylek. Netušila, co je horší: skočit úmyslně, nebo spadnout omylem.

3 . K A P I T O L A

Amy vytřela podlahu kavárny a pak vyrazila domů. Keith, majitel podniku, se na ni mračil, když jí podával malý podíl na spopitném v hnědé obálce, jako by jí dělal nějakou laskavost. Nechtěl obálku pustit, když si ji přebírala. „Neutrat všechno najednou,“ nabádal ji a zjevně si tu přetahovanou užíval.

Amy sklopila oči a Keith peníze pustil. Neměla násilnické sklony, ale v tu chvíli přála svému tlustému šéfovi jen to nejhorší. Očima jí přejížděl po těle, když si sundala umazanou zástěru, kterou při úklidu nosila.

„Zítرا přijď včas,“ varoval ji a olízl si silné popraskané rty.

Amy odešla bez odpovědi, nálada se jí zlepšila, jakmile na sobě ucítla sluneční paprsky. Bylo brzké odpoledne, když se vydala na krátkou cestu z Keithovy ušmudlané kavárny do Grove Parku. Doma na ni nečekalo nic kromě neměnných, vlhkých šedých zdí její garsonky. Minula divadlo na hlavní třídě a hodila padesát pencí do otlučené misky bezdomovce se psem.

Grove Park milovala. Když procházela kolem pečlivě vysázených květinových záhonů a nahoru do kopce mezi stromy, skoro věřila, že tohle je její život. Na kopci si představovala malý osamocený domeček s výhledem na jediné

město, které kdy poznala. Jak jen by bylo nádherné, kdyby každé ráno přešla ulici a vstoupila do této zelené říše divů, i kdyby jen na chvíli. Nevyřešilo by se tím všechno, ale rozhodně by to bylo lepší než její současný život.

Na vrcholku kopce se posadila na lavičku. Starší pán, který tam už seděl, si podrážděně povzdechl. Amy zalitovala, že si s sebou nevzala knížku, a tak se jen zadívala na městečko. Na vodní hladině se odrážela bezmračná obloha maskující její obvyklé hnědé zbarvení. Sledovala pobřeží tak daleko, kam až dohlédla, ale nerozeznala místo, kde strávila včerejší noc. Při té vzpomínce ucítila bodnutí smutku. Claire se se všemi objala na rozloučenou, než jí Jay injekcí podal plnou dávku DMT. Skupinka přihlížela, střežila ji, když odešla na to druhé místo, ruku v ruce s Jayem kráčela k okraji útesu, kde jeho ruku pustila a šla dál.

Přestože to Amy druhé ženě přála, v tu chvíli se přestala dívat. Čaj ayahuasca jí stále koloval v krvi, když odvrátila pohled ve chvíli, kdy Claire skočila. Broukala si nějakou melodii, aby neslyšela zadunění, jak Claiřino tělo dopadlo na zem. Otočila se – vnímala skupinové zalapání po dechu, když Jay nakoukl přes okraj útesu a potvrdil, že je Claire na druhé straně – a ucítila Meganinu ruku ve své. Všichni se začali objímat a líbat, oslavovali Claiřin život a její cestu na nové místo, kde bude šťastná a v bezpečí.

Než potkala Jaye, nikdy by ji ani nenapadlo, že sebevražda může být pozitivní věc. Ano, sama o ní někdy uvažovala, ale jen proto, aby ukončila svůj smutek. Nyní věřila, že je to spíš začátek než konec. Nikdy nepropadla falešnému kouzlu náboženství a měla spoustu pochybností, když

jí Jay poprvé navrhl, aby zkusila DMT. To, co jí však ukázal, předčilo veškeré její sny. Nejenže viděla nekonečný vesmír, ona ho i cítila. Přestože to možná znělo drsně, radovala se z toho, že si Claire vzala život, že dokázala přejít do vyšší úrovně bytí. Doufala, že se tam brzy také vydá.

Litovala, že si nevzala Meganino telefonní číslo nebo adresu. Chtěla ji vidět, třebaže to bylo zakázané. Jejich kontakt se omezoval na online skupinu. Jay věděl, co je pro ně dobré, a Amy to respektovala, ale přesto si přála, aby se mohla s Megan setkat a podělit se s ní o zvláštní pocit prázdnoty, který ji po včerejších událostech svíral.

S povzdechem vstala a vydala se po Bristol Road zpátky do své garsonky v Miltonu. Cestou uvažovala, jestli už bylo Claiřino tělo nalezeno.

Amy otevřela vstupní dveře do domu a ucítila známý pach prachu. Ten odér už navždy uvízl v koberci a šedivějících tapetách odlupujících se ze zdí, jako pokožka po přílišném opalování. Amyin byt měl jen jeden pokoj, ale aspoň měl vlastní koupelnu a malý kuchyňský kout. Většinu obyvatel znala od pohledu, ačkoliv si všichni nájemníci hleděli svého. Kromě zběžného přikývnutí a pozdravu si udržovali odstup, ponoření do svých tajných životů.

Z malé ledničky, která zabírala polovinu kuchyňského pultu, Amy vyndala vajíčka a trochu zeleniny na omeletu. Ohřála vodu v hrnečku – její provizorní konvici – a vajíčka, cibuli a rajčata hodila na rozpálenou pánev. Výsledná směs představovala spíš míchaná vajíčka než omeletu, ale po obědě v kavárně, jediném benefitu práce pro toho hňupa, neměla hlad.

Posadila se s večerí na klíně a na notebooku sledovala videa na youtube. Nedokázala se soustředit, mysl se jí toulala všude možně. Netušila, jestli vůči Claire cítí lítost nebo závist, a ta nejistota ji děsila.

Když se s Jayem setkala poprvé, všechno jí připadalo tak jasné. Nepřítomně si promnula levé zápěstí, kde se jí té první noci dotkl. Nepůsobilo to dotěrně, dotek jeho kůže a laskavá slova ji upokojily tak, jak to nikdy předtím nepoznala. V lásku na první pohled nevěřila, ale tehdy ucítila spojení, jež do té doby nepovažovala za možné. Promlouval k ní, tmavé oči upřené do jejích, a jí připadalo, jako by ho znala celý život. Ani mu nemusela vyprávět o traumatech, která prožila, o nepřítomném otci a drogově závislé matce, o letech strávených v dětských domovech, v nichž zažívala takové týrání, že život o samotě působil jen jako vzdálený sen, jediný cíl, který v životě měla. A když se mu svěřila o Aidenovi, pozorně poslouchal a nesoudil ji, nabízel jen útěchu.

Jay ji znal lépe než ona sebe sama. Naslouchal jí a chápal ji a těch několik drahocenných dní, které v následujících měsících strávili spolu, patřilo k nejlepším v Amyině životě.

Už se s ním však sama vídat nebude a musí to akceptovat. Jeho poslání je příliš důležité. Viděla, jak umí zapůsobit na ostatní, a byla hrdá na to, že pomohl tolika lidem, přestože pak neměl čas na ni.

Mohla to být její poslední noc – Claire se ke skupince přidala teprve před dvěma měsíci –, a třebaže po tom stále toužila, musela odvrátit pohled, když Claire skočila z toho útesu. V tu chvíli zachytila Jayův pohled a bála se, že ho

třeba rozzlobila, než se na ni tajně usmál. Díky tomu prostému gestu dával svět zase smysl. Nepochybovala o něm, jen nesnesla pohled na tu fyzickou stránku: na niterné křupnutí kostí, když Claire dopadla na zem, na krev a chvilkovou bolest, než přešla do jiného prostoru.

Vajíčka neměla žádnou chuť, ačkoliv je hojně posypala solí a pepřem. Gumová směs zanechala v Amyiných ústech pachutí. Přiměla se jídlo sníst, protože nic jiného neměla. Zatoužila po čaji, který Jay rozdával včera v noci. Nejednalo se o stejnou dávku, kterou dostala Claire – Amy tu rozkoš zažila jen jednou –, ale vždycky ji dokázal ukotvit. S Jayovou podporou se naučila rozluštit vzkazy, které jí droga posílala: propojení mezi realitami, příslib něčeho dalšího, něčeho lepšího. Včera v noci si připadala součástí většího vesmíru, existence nad rámec skromné samoty její garsonky, a toužila to zažít znovu.

Vypnula youtube a prošla složitým procesem připojení k chatovací místnosti. Jay dával pozor, aby jejich konverzace zůstaly soukromé, ale celý proces byl tak komplikovaný, že se jí do toho občas nechtělo.

O deset minut později, kdy přeskakovala z jedné IP adresy na druhou s wifi signálem jen o maličko lepším než staré vytáčené připojení, konečně vstoupila do soukromé skupiny. Zaplavil ji pocit tepla, když spatřila zelené světýlko vedle Meganina avatara a tři blikající tečky znamenající, že píše zprávu.

Ahoj, zlatíčko, čekala jsem, až se připojíš.
Je všechno v pohodě?

Amy zavřela oči a zabořila se do židle. Ohromilo ji, jak se v tu chvíli cítila s druhou ženou propojená, jako by Megan seděla v místnosti s ní. Odpověděla a ostatní se připojili ke konverzaci. Psali si v kódu, který je Jay naučil, aniž by odhalili, kde včera v noci byli nebo co viděli. Amy by si s Megan ráda promluvila o samotě, ale nevadilo jí podělit se o své myšlenky s celou skupinou. Všichni se svým vlastním způsobem potýkali s tím, co se včera v noci stalo, a ze síly skupiny profitovali.

Teprve když procházela seznam jmen, všimla si, že to Claiřino už bylo odstraněno.

4 . K A P I T O L A

Louise za poslední rok navštívila tolik kostelů, že by jí to vydrželo do konce života, ačkoliv do zchátralého svatého Mikuláše na útesu ještě nevkočila. Nakoukla do něho přes zamčenou bránu a nahoru dírou, kde kdysi bývala střecha, zatímco k ní kráčel muž s kolárkem a sadou klíčů.

„Tristan Reeves,“ představil se. „Jsem duchovní v uphill-ském kostele a správce této skvostné budovy. Prý se mnou potřebujete mluvit.“

Farář vypadal pobledle, ruka s klíči se mu třásla, když mu Louise vysvětlovala, co se tu stalo včera v noci. Byl to vysoký muž s brýlemi a s nevýrazným, kultivovaným přízvukem, který naznačoval, že nepochází odsud.

„Kolik jí bylo let?“ zeptal se chvějícím se hlasem.

Louise si představila hromádku kostí a masa, již našli dole pod útesem. „Něco přes třicet. Domníváme se, že se jmenovala Claire Smedleyová. Nepatřila náhodou k vašim farníkům?“

„Nemyslím si. Máte její fotku? Víte, že už tu nepořádáme bohoslužby?“ dodal.

Louise si upozornění přečetla na nástěnce, ačkoliv si to domyslela podle té chybějící střechy. „Jakmile ji identifikujeme, seženu vám její fotografii. Chodí sem hodně turistů?“

„Ano. Je tu krásný výhled a kostel patří mezi významné historické památky. Příležitostně otevíráme brány, aby lidé mohli nahlédnout i dovnitř.“

„Myslíme si, že tu včera v noci někdo rozdělal oheň, vzadu za kostelem. Nevíte o tom něco?“

„Občas se tu schází mládež, daleko od zvědavých očí. Často tu po nich musíme uklízet. Necháávají po sobě poházené plechovky a lahve od alkoholu a takové ty věci, ale já sem chodím nanejvýš jednou do týdne. Máme tu hlídače, který kostel kontroluje o víkendech. Můžu vám nadiktovat jeho jméno a adresu, jestli chcete.“

Louise si vše zapsala a poděkovala. Technici z výjezdové skupiny dokončili práci a Janice ji pustila do prostoru ohraničeného páskou. Louise neměla výšky příliš v oblíbě, a tak opatrně přelezla přes vysokou kamennou zeď oddělující hřbitov od útesu. Šest nebo sedm metrů před okrajem se nacházel zatravněný prostor. Sklonila se k zemi, vděčná za to, že Janice stojí za ní, když nakoukla přes okraj. Svah byl strmý, dole se nyní rozkládal bílý stan.

Louise se vrátila ke zdi a přelezla zpátky. Ulevilo se jí, že je na správné straně bariéry. Pokoušela se odhadnout, jak mohl být někdo natolik zoufalý, aby skočil z útesu – udělat těch několik kroků vyžadovalo neuvěřitelnou odvahu –, věděla však, že nemá smysl snažit se nahlédnout na věc z pohledu toho skokana. Pokud se člověk neocítl v bodě, kdy toho na něj bylo příliš, možná kvůli událostem v životě nebo depresi či jiné podobné duševní chorobě, pak nemohl odhadnout, co se děje v mysli toho, kdo si vezme vlastní život.

Ne že by s tím Louise neměla zkušenosti. Když nastoupila k policii, pracovala v Cliftonu, na předměstí Bristolu.

K jedné z bristolských pamětihodností patří i cliftonský visutý most, který vede přes řeku Avon. Připadalo jí, že k mistrovskému dílu Isambarda Brunela musela zajíždět snad každý den, buď aby se pokusila přemluvit nějakého skokana, nebo pomoci někomu, kdo spadl. Často šlo o volání o pozornost, zoufalou touhu po lidské interakci. Za největší úspěch tehdy považovala, když někomu pomohla slézt z mostu a vyhledat další pomoc. Každý skokan měl jiný příběh: ztráta milovaného, závislost, která se vymkla z ruky, nevyléčitelná nemoc či deprese, která ho nakonec přemohla.

Louise neunikla spojitost s Paulem. Zachvěla se strachem, když si představila, že by se něco podobného stalo jejímu bratrovi. Nejednalo se o pouhou imaginární myšlenku. Paulova choroba nesouvisela jen se závislostí na alkoholu. Diannina smrt ho pochopitelně změnila. Přestože se pro něho snažili najít pomoc, vzpomínka na ni ho ničila. Alkohol byl jen vedlejším produktem zoufalství, ale zároveň se jednalo i o cosi uvnitř něho, co Diannin odchod zhoršil. Louise to nerada přiznávala, ale dokázala si představit, že by spáchal sebevraždu.

Z Uphillu Louise vyrazila přes centrum města na nové ústředí. Dny, jako byl tenhle, jí připomínaly rodinné výlety do Westonu v dětství. Louise si až donedávna městečko vždycky spojovala se sluncem. Sedávala s Paulem na zadním sedadle auta, když vyráželi na krátkou cestu z Bristolu. Pořádali pikniky na pláži, procházeli se po molu a občas mohli navštívit Tropicanu, nyní už zaniklý otevřený bazén. Bolelo ji, že tenhle Paul, bezstarostný mladík s bledou pleť, je navždycky pryč. Přestože si přála, aby z něj tu bolest

mohla sejmout, musela myslet především na Emily a na to, jaký vliv to všechno na ni momentálně mělo. Nejradši by bratra popadla a nařídila mu, aby se vzpamatoval, ale jak dokazovala ta žena ležící pod bílým stanem v Uphillu: život je zřídkakdy tak jednoduchý.

Za patnáct minut dojeli na novou stanici. Strohá šedá budova stála v pochmurné průmyslové čtvrti ve Worlu. Ačkoliv to teď měla do práce blíž, litovala přesunu z Winterstoke Road, která se nacházela jen pár stovek metrů od nábřeží. Nové ústředí působilo izolovaně a postrádalo jakýkoliv charakter, až měla Louise pocit, že by se mohlo nacházet kdekoliv jinde.

Jakmile vstoupila na oddělení kriminální policie ve druhém patře, uvítalo ji jemné hučení klimatizace. Přestože byly nové kanceláře neosobní, nabízely lepší vybavení a rozhodně jí nebude chybět pach potu a ohříváného jídla, který byl ve staré budově všudypřítomný.

Zastavila se u Thomasova stolu a zeptala se ho na nejnovější vývoj. Předtím si toho nevšimla, ale vypadal vyčerpaně, pod očima měl tmavé kruhy. Poprosil, aby se ho nikdo nevyptával na probíhající rozvod, přesto Louise připadalo, že ho nějak zklamala. Jako by jí vlastní složité pocity bránily v tom, aby tu pro něho byla. Naštěstí ji zachránil tím, že se pustil do hlášení.

„Máme potvrzení jména a adresy skokana. Claire Smedleyová. Bydlela v Kewstoku. V dětství osiřela, takže vyrůstala v pěstounské péči. Získal jsem adresu jejich bývalých pěstounů, ale ve třinácti od nich odešla.“

Louise si od něho vzala adresu. „Je všechno v pohodě, Tome? Vypadáš maličko pobledle.“

„Jo, jen jsem utahaný. Bydlím u rodičů, než... no, však
víš. Připadám si zase jako puberták.“

„Jak je Noahovi?“

Noah byl Thomasův čtyřletý syn. „Má se dobře. Ještě úplně nechápe, co se děje. Vidám se s ním každý druhý den, což je fajn,“ odvětil Thomas, ale zněl, jako že to fajn vůbec není.

„Jsem tu, kdyby sis potřeboval promluvit,“ ujistila ho Louise. Jakmile jí ta slova vylétla z pusy, cítila, že zní nedostatečně.

„Díky, Louiso, vážím si toho. Chceš společnost?“ Louise se musela tvářit nechápavě, protože dodal: „Kewstoke. Byt Claire Smedleyové.“

„Ano. To by bylo fajn.“

Cestou po staré mýtné silnici do Kewstoku seděli v družném tichu. Tuhle skrytou část Westonu zbožňovala, úzké křivolaké ulice a osamocené domky. Jako by vstoupila do minulosti. Když měla čas, vždycky zvolila z westonského centra tuhle cestu. V malé vesničce se vydala po klikaté silnici do Sand Bay. Jak název napovídal, kolem dokola se rozkládala pláž ležící u stejného zálivu jako známější soused dál na pobřeží. Louise se víc líbilo tady. Nábřeží nepůsobilo tak křiklavě a malá zátoka byla mnohem klidnější, ačkoliv nabízela pláž a výhledy, jež podle Luisy předčily ty ve Westonu.

Louise se ze všech sil snažila soustředit na případ, ale v myšlenkách neustále sklouzávala k Emily. Opakovala si, že se chová hystericky, ale pohled na Claiřino tělo pod útesem jen prohloubil její obavy o neteř.

Stejně jako Claire i Emily teď byla napůl sirotek. Naštěstí měla neteř kolem sebe milující rodinu, Louise přišlo

však až příliš jednoduché představit si ji na Claiřině místě. O Claiřině minulosti toho stále moc nevěděla, ale byla si téměř jistá, že ztráta rodičů v mladém věku nějak přispěla k tomu, že se ocitla v situaci, kdy jí sebevražda připadala jako jediná možná cesta. Nepotřebovala přebujelou fantazii, aby si představila, jak Emily kráčí po stejné cestě, kdyby nebyli nanejvýš opatrní.

„Jsi tady?“ zeptal se Thomas.

Louise se zhluboka nadechla. „Promiň, byla jsem na míle daleko.“

Claiřina garsonka se nacházela kousek od nábřeží, na konci úzké uličky nad pneuservisem. Muž v modré kombinéze ustal v činnosti, když Louise s Thomasem vystoupili z auta. Vykročil k nim a přitom si utíral umazané ruce do montérek. „Seržant Ireland?“ zeptal se Thomase silným jihozápadním přízvukem.

„Pane Applebee. Díky, že jste se s námi sešel.“

„Vždyť tu bydlím, ne?“

Pan Applebee byl malý obtloustlý mužík s baculatým břichem deroucím se z látky kombinézy. Patřila mu garsonka nad servisem. Thomas mu předtím zavolal a vysvětlil, co se stalo Claire.

„Tohle je moje kolegyně, inspektorka Blackwellová. Mohl byste nám ukázat Claiřin byt?“

Applebee něco zabručel. Sjel Louisu pohledem od hlavy po paty, ale do očí se jí nepodíval. „Asi jo,“ zamumlal a vykročil zpátky k pneuservisu.

Uvnitř visel na hydraulickém zvedáku otlučený Fiat Punto. Chyběly mu pneumatiky a vypadal tak zrezivěle, až Louise zapochybovala, že ještě někdy uvidí silnici. „Docela

pěkná kára, kdybyste měli zájem,“ prohodil Applebee a vzal sadu klíčů z rezavého háčku. „Tudy,“ pokynul jim a otevřel dveře vedoucí na tlumeně osvětlené schodiště.

„Kolik tu máte bytů?“ zeptal se Thomas poté, co vyšli po schodech. Louise se zvedal žaludek z pachu nikotinu a moči.

„Čtyři, ale pronajímám jen tři. Teď už nejspíš jen dva. Někdy je s tím akorát práce. Tady,“ řekl Applebee a otevřel dveře, ze kterých se odlupovala malba. „Nemůžu ale za to, jak to tam vypadá.“

Jakmile Louise přešla práh, zařízla se do ní zima. V pokoji bylo chladno navzdory záři slunečních paprsků dopadajících sem skrz závěsy. Nazývat tohle místo bytem byla naprostá pitomost. Jednalo se o místnost s úzkou postelí a laciným plastovým zahradním stolkem, na němž stála konvice a toustovač.

„Není to tu určené k vaření,“ oznámil Applebee, když Louise přejela prsty po umaštěné desce stolku.

„Kde si tedy vařila?“

„Ve společné kuchyni.“

„A koupelna je také pro všechny, předpokládám?“

Applebee vycítil v jejím hlase opovržení, ale ignoroval ji. Louise otevřela okno, aby do místnosti mohl čerstvý vzduch. Takhle by nikdo neměl žít, pomyslela si. Claire zřejmě neměla žádný majetek kromě několika kousků oblečení ve skříni a těch, které ležely na podlaze.

Thomas si klekl vedle úzké postele. „Je tu nabíječka. Od notebooku.“

Louise pohlédla na Applebeeho. Nedokázala skrýt v očích obvinění. „Byl jste tu někdy v poslední době, pane Applebee?“